

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem v právní věci žalobce: **V, Y.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 09. 2014, č. j. OAM-189/LE-BE03-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 08. 09. 2014, č. j. OAM-189/LE-BE03-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 06. 01. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž za prvé namítá porušení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu uvádí, že řízení o povinnosti setrvat v ZZC je řízením zahajovaným z moci úřední nebo na základě žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce žádnou takovou žádost nepodal, je nutno řízení považovat za řízení zahájené z úřední povinnosti. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je však správní řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení jeho účastníkovi. Žádný úkon v tomto smyslu zahájení řízení však žalovaný vůči žalobci nikdy neučinil, ačkoli ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu z aplikace (zejména ustanovením § 9

zákona o azylu) vyloučeno není. Žalovaný tedy napadené rozhodnutí vydal, aniž by řízení o vydání tohoto rozhodnutí vůbec formálně zahájil. Toto rozhodnutí je proto třeba považovat za nezákonné, resp. za nicotné.

V druhé námitce žalobce brojí proti závěru žalovaného, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a rovněž proti způsobu odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce upozorňuje především na požadavky vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede nejen podklady pro jeho vydání a informace v nich obsažené, ale též úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Žádné takové úvahy se však v napadeném rozhodnutí neobjevují. Zcela chybí vysvětlení, co znamená výraz „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“, jehož výklad je pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu klíčový. Tento nedostatek je přitom o to závažnější, že výraz veřejný pořádek představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné, a nelze proto předpokládat, že význam tohoto pojmu je samozřejmý a je tudíž žalobci dobře znám, pročez žádné úvahy spojené s jeho výkladem není nutné – navzdory znění § 68 odst. 3 správního řádu – v rozhodnutí uvádět. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále chybí i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný totiž v odůvodnění nejprve cituje relevantní části § 46a zákona o azylu a následně podrobným způsobem rozvádí okolnosti týkající se dosavadního pobytu žalobce na území. V rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu přitom vyjmenovává pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, okolnosti svědčící v jeho prospěch nijak nezohledňuje. Žalovaný vůbec neposuzoval okolnost, že žalobce podal svoji první žádost o azyl a má tedy po dobu trvání azylového řízení právo pobývat v příslušném přijímacím středisku, navíc je žalobce ochoten ubytovat jeho kamarád, pan Jevgenij Molnar, na území ČR má žalobce navíc i rodinné příslušníky (bratrance). Z napadeného rozhodnutí ovšem není vůbec zřejmé, jakým způsobem byly jednotlivé okolnosti (ať už uváděné či nikoli) zohledněny. Namísto úvah souvisejících s hodnocením podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný pouze paušálním způsobem uvedl, že § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je v tomto případě aplikovatelný „*vzhledem k výše uvedeným skutečnostem.*“ O jaké konkrétní skutečnosti jde, však žalovaný neuvedl, a to i přesto, že na rozdíl od Policie ČR, která je povinná vydat rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění do několika hodin, má žalovaný k dispozici lhůtu v délce 5 dnů. Tomu musí odpovídat i kvalita odůvodnění. Bez konkrétního posouzení a uvedení toho, jaké konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek by mohl žalobce v budoucnu představovat (jakým jednáním by mohl veřejný pořádek narušit), nemůže správní orgán posoudit, zda toto nebezpečí je tak zásadní, aby zdůvodnilo zásah do žalobcova základního práva na osobní svobodu. Kromě těchto obecných výtek týkajících se nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce namítá, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 09. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, publikovaný pod č. 2950/2014 Sb. NSS, kde soud vyjádřil přesvědčení, že narušením veřejného pořádku ve smyslu tohoto ustanovení může být jen „*takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“. Jediný prohrěšek žalobce, na který žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje, přitom spočívá v pobytu na území ČR, ačkoliv k takovému pobytu není oprávněn a ačkoliv bylo rozhodnuto o jeho povinnosti ČR opustit. Žalobce se však nedomnívá, že pobyt na území, byť se jedná o situaci dlouhodobou a byť bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, představuje ohrožení některého ze „základních zájmů společnosti“. V této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 02. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013-47, kterým soud zrušil rozhodnutí správního orgánu o povinnosti setrvat v ZZC s touto argumentací: „*Závěr ministerstva o nebezpečí pro veřejný pořádek tedy vychází*

jen ze značně kusé úvahy, že stěžovatel na území České republiky pobýval nelegálně a existují důvodné pochybnosti o jeho dobrovolném vycestování. V čem ministerstvo spatřovalo „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti“, resp. „jakých zájmů“, však již z jeho odůvodnění zřejmé není. V případě stěžovatele, na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, sice nelze z obsahu spisů explicitně dovodit, že by se jednalo o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana České republiky, ale to nic nemění na povinnosti správního orgánu zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života stěžovatele a přihlídnout také k jeho celkové životní situaci.“ Za „celkovou životní situaci“, ke které měl žalovaný přihlídnout, pak žalobce považuje skutečnost, že žalobce podal svou první žádost o azyl, má tedy právo po dobu azylového řízení pobývat v příslušném přijímacím středisku, ubytování je mu ochoten poskytnout jeho kamarád, což doložil jeho písemným prohlášením. Jinou materiální pomoc mu mohou poskytnout jeho rodinní příslušníci žijící v ČR. Žalobce dále podotýká, že nikdy v minulosti, kromě svého neoprávněného pobytu v České republice, žádným způsobem veřejný pořádek ani právní předpisy nenarušoval. Není tedy zřejmé, z čeho žalovaný usuzuje, že by v budoucnu žalobce své chování změnil a veřejný pořádek ohrožoval.

Třetí námitkou žalobce brojí proti době, po kterou má žalobce povinnost setrvat v ZZC, a proti odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce uvádí, že povinnost setrvat v ZZC trvá „až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní“ a klade si otázku, od kterého dne je nutné uvedenou lhůtu 120 dní počítat. Samotný zákon o azylu žádný konkrétní údaj v tomto ohledu neposkytuje, lze tedy zvažovat dvě různé situace, od kterých se běh lhůty může odvíjet: 1) od momentu, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3 odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azylu nebo 2) od momentu vydání rozhodnutí žalovaného a jeho doručení cizinci. Výpočtem lze v daném případě zjistit, že aby lhůta skončila 06. 01. 2015, jak je uvedeno v rozhodnutí, musel by její běh začít 08. 09. 2014, tedy v momentě, kdy bylo rozhodnutí vydáno. Takový způsob počítání lhůty však žalobce nepovažuje za správný. Podle jeho názoru je nutné lhůtu 120 dnů počítat již ode dne, kdy v ZZC požádal o mezinárodní ochranu. Pro tento výklad svědčí hned několik okolností. Za prvé, při absenci výslovné zákonné úpravy je nutné počátek určit v souladu s obecnou právní zásadou – *in dubio mitius*, tzn. způsobem, který by do práva žalobce na osobní svobodu zasahoval co nejméně. Za druhé, podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že „zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky“. Pokud by se doba začala odvíjet ode dne doručení rozhodnutí, lišila by se doba, po kterou by cizinci museli setrvat v ZZC, případ od případu v závislosti na tom, jak rychle by správní orgán rozhodnutí doručil. Takový stav ale čl. 4 odst. 3 Listiny vylučuje. Za třetí je možno poukázat analogicky na úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Lhůta 180 dnů je v těchto případech počítána „od okamžiku omezení osobní svobody“ a nikoli od momentu doručení, jak to činí žalovaný. Žalovaný nikdy nemůže s určitostí tvrdit, že k doručení rozhodnutí dojde jistě ten určitý den, tedy lhůtu 120 dnů nemůže vázat na okamžik, který nastane v budoucnu. Výrok rozhodnutí je tedy nezákonný, pokud konec 120denní lhůty žalovaný stanovil na 06. 01. 2015 a nikoli na 30. 12. 2014. Dále žalobce namítl, že doba zajištění v ZZC kromě toho, že byla nesprávně určena, nebyla ani nijak odůvodněna. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu NSS i Krajského soudu v Praze (např. rozsudek ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, a rozsudek ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42), ze které plyne, že „žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. (...) Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím

vydaného rozhodnutí.“ Co se týče části výroku o délce zajištění žalobce, je napadené rozhodnutí podle žalobce také nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření s žalobou nesouhlasí, má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. Co se týče námítky, že žalobci nebylo oznámeno zahájení řízení ve věci, tuto považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť ustanovení § 46 odst. 3 správního řádu umožňuje správnímu orgánu spojit oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem, v tomto případě s vydáním rozhodnutí. Svou argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 07. 08. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22, ve kterém soud dovodil, že „*není vadou řízení, pokud žalovaný řízení o povinnosti setrvat v ZZC nezahájil samostatným usnesením, ale jako první úkon vydal rozhodnutí*“. Rovněž své rozhodnutí žalovaný považuje za dostatečně odůvodněné, je z něho seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty do úvahy při rozhodování, přičemž skutečnosti, které jsou v rozhodnutí uvedené, jsou označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce. Podle názoru žalovaného žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť na území České republiky vstoupil neoprávněně a následně mařil výkon úředního rozhodnutí a nebyly zde dány žádné polehčující okolnosti. Žalovaný se domnívá, že není úkolem právního orgánu, aby definoval neurčité právní pojmy, když má za to, že výše uvedené skutečnosti jednotlivě a zejména pak v souhrnu svědčí o tom, že žalobce by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce své chování bagatelizuje, když nepovažuje porušování právního řádu České republiky a též uložení správního vyhoštění za nic závažného.

K otázce stanovení konce doby, po kterou lze uložit povinnost žalobce setrvat v ZZC, žalovaný uvedl, že ta nebyla nikterak překročena, neboť žalovaný vyšel z příslušného zákonného ustanovení. Zákonem stanovená maximální přípustná délka nuceného setrvání v tomto typu zařízení je založena pravomocným správním rozhodnutím a je dána i kontextem dalších písemností a právních úkonů zejména Policie ČR.

Za nedůvodnou považuje žalovaný i další žalobcovu námítku, že v napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění, proč byla v případě žalobce stanovena maximální zákonná délka povinnosti setrvat v ZZC, protože stanovení této délky je v rozhodnutí odůvodněno konkrétními a specifickými okolnostmi případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že se vzhledem ke všem uvedeným zjištěním od maximální doby stanovené zákonem neodchýlil.

Žalovaný závěrem odkázal na shromážděný spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ta je předpokladem pro jeho následný soudní přezkum. Dospěl přitom k závěru, že z tohoto hlediska napadené rozhodnutí ob stojí. Pokud

jde o uvedení nejzazšího data, do kterého se žalobci ukládá povinnost setrvat v ZZC, v napadeném rozhodnutí sice není výslovně definován algoritmus výpočtu tohoto data, o způsobu jeho výpočtu však nemá žádných pochyb ani sám žalobce. Je třeba respektovat, že žalovaný nemohl předpokládat, že toto by mohlo být otázkou spornou a že je třeba výslovně popisovat tuto skutečnost, která je jinak ze zákonné lhůty a dat uvedených v rozhodnutí zřejmá. Protože nikdo nemá pochyb o tom (a prostý matematický výpočet a ustálená praxe žalovaného toto potvrzují), že žalovaný lhůtu 120 dnů navázal na okamžik vydání napadeného rozhodnutí, není namístě v tomto směru konstruovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť názor žalovaného je znám a v návaznosti na uplatněnou žalobní námitku byly předloženy i podrobnější argumenty v jeho prospěch. Závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by za takových okolností mohl být až závěrem absurdním, neboť by kladl na žalovaného povinnost preventivně vysvětlit každý myslitelný dílčí detail procesní a hmotněprávní úvahy správního orgánu (např. proč doručoval pracovník žalovaného, proč použil podklady z jiných správních řízení, proč nebylo nařízeno ústní projednání věci, proč nepovažuje žalobce za osobu, jež byla podrobena psychickému násilí, nebo třeba proč není relevantní, že žalobce je osobou bez doprovodu). Takový požadavek je třeba na žalovaného klást pouze v těch směrech, kde posouzení dané otázky je pro řízení nejen významné, ale současně závěr o této otázce není bez dalšího z napadeného rozhodnutí, popř. bez složitého pátrání ze správního spisu objektivně zřejmý, popř. kde již v průběhu řízení se ukazuje, že jde o otázku účastníkem řízení nahlíženou jinak. V tomto případě jde sice o otázku poměrně významnou, o níž ovšem není z obsahu spisu pochyb a u níž ani nebyly správnímu orgánu předem známy námitky žalobce (byť to je nutným důsledkem specifík daného správního řízení).

Také pokud žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nevymezil teoretické hranice pojmu „osoby nebezpečné pro veřejný pořádek“, neznamená to ještě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Úkolem správního orgánu není obecný výklad použitých právních institutů, ale jeho konkrétní aplikace v individuálním případě. Z tohoto ohledu tedy postačuje, pokud je z napadeného rozhodnutí zřejmé, jaká konkrétní skutková zjištění případu byla pro aplikaci sporného právního institutu považována správním orgánem za relevantní, v jakém směru (ve prospěch či v neprospěch) a jak byla žalobci prospěšná a naopak neprospívající skutková zjištění při vydání rozhodnutí vyvážena.

Žalobce dále brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS).

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné

výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální vstup a pobyt žalobce na území ČR včetně nerespektování uloženého správního vyhoštění, na skutečnost, že žalobce v ČR pracoval bez pracovního povolení, není zde zdravotně pojištěn a nemá ani finanční prostředky pro pobyt v ČR, ani na vycestování. Obavu žalobce z nutnosti nastoupit vojenskou službu na Ukrajině pak žalovaný označil za nelegitimní. V návaznosti na nastíněný rozsah odůvodnění soud k námitce nepřezkoumatelnosti uzavírá, že žalovaný tento závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi. Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je totiž hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy a vydaná rozhodnutí správních orgánů ČR. Za těchto okolností je přijatelné i souhrnné skutkové zjištění, jak je prezentuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že v odůvodnění nejsou vypořádány skutečnosti žalobci prospěšné, a to skutečnost, že má na území ČR bratrance a také kamaráda ochotného poskytnout mu materiální pomoc a bydlení a rovněž to, že žalobce podal svou první žádost o azyl, je třeba uvážít relevanci takových zjištění. Pokud jde o tvrzenou pomoc od kamaráda, toto tvrzení žalobce spolu s návrhem na doplnění dokazování výsledkem svědka a souvisejícím písemným potvrzením se objevuje poprvé až v řízení před soudem, proto nelze jakkoliv vytýkat žalovanému, že se jím nezabýval. Byť ani ve správním soudnictví nelze vyloučit doplňování důkazů, je třeba podotknout, že samotná okolnost, že se zde nabízí osoba nabízející se žalobci zajistit ubytování, není způsobilá zabránit pokračování hrozby protiprávního jednání žalobce spočívajícího v nerespektování správního rozhodnutí ukládajícího mu povinnost opustit území ČR tím, že by se mohl nadále vyhýbat kontaktu se správními orgány ČR. Eventuální zjištění zakládající se na tomto navrhovaném důkazu ani neřeší otázku rizika pokračování ve výkonu práce bez pracovního povolení. S ohledem na uvedené se proto soud dokazováním v tomto směru nezabýval. Ani okolnost, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je v pořadí první žádostí, není relevantní, neboť jak jednoznačně plyne z vyličení skutkových okolností v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce o mezinárodní ochranu požádal až dlouho poté, co nelegálně vstoupil na území ČR, a to teprve v návaznosti na své zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců. Pokud pak žalobce žalovanému vytýká, že neuvádí, proč se domnívá, že by žalobce změnil své dosavadní chování, klade otázku zcela nesprávně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC právě proto, že s ohledem na dosavadní skutková zjištění má důvodnou obavu, že žalobce své dosavadní chování narušující veřejný pořádek nezmění.

Žalobce má nicméně pravdu v tom, že žalovaný nijak nezohlednil fakt, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má v ČR tři bratrance, s jejichž pomocí po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany počítá. Žalovaný tuto skutečnost plynoucí ze správního spisu přešel nepodloženým údajem, že žalobce nemá v ČR žádné vazby, příbuzné ani nikoho z rodiny. Tato nesprávnost však sama o sobě nemá vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť toto zjištění je pro posouzení důvodných obav, že žalobce bude nadále nebezpečím pro veřejný pořádek, nerozhodné ze stejných důvodů jako v případě nově uváděné nabídky bydlení u kamaráda. Navíc je pravděpodobné, že alespoň někteří bratřenci žalobce pobývali v ČR již před zajištěním žalobce v režimu zákona o pobytu cizinců, přesto jejich přítomnost nijak nevedla žalobce k tomu, aby opustil území ČR v souladu s uloženým správním rozhodnutím (např. s jejich finanční pomocí) nebo aby

kontaktoval správní orgány ČR (s žádostí o asistenci s opuštěním území ČR či žádostí o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na vojenský konflikt na Ukrajině). Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je tento závěr správný a okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodněný, neboť je evidentní, že žalobce setrvale nejen že nerespektuje právní předpisy ČR upravující pobyt cizinců, ale navíc již maří pravomocné správní rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž se vyhýbá jakémukoliv kontaktu s orgány ČR. Za takových okolností se jeví vydání napadeného rozhodnutí jako naprosto racionální a právním předpisům plně odpovídající postup.

K žalobní námitce porušení ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu se soud ve shodě se žalovaným domnívá, že v daném případě bylo namístež využít úpravy stanovené v § 46 odst. 3 správního řádu, umožňující spojit oznámení o zahájení řízení z moci úřední s jiným úkonem v řízení, přičemž s přihlédnutím k analogickému postupu podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něž v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, postupoval žalovaný zcela správně, jestliže s využitím informací a skutkových zjištění, jež žalobci byly známy z předchozího řízení a k nimž se v něm mohl vyjádřit, bez dalšího jako prvním úkonem v řízení rozhodl meritorně o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Ostatně nelze přehlédnout zásadní specifika řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC plynoucí z mimořádně krátké pětidenní lhůty (§ 46a odst. 2 zákona o azylu) pro vydání napadeného správního orgánu v případě žadatelů, kteří jsou již zajištěni, jež v podstatě znemožňuje provést opakovaný výslech žalobce a provádět jakékoliv rozsáhlejší dokazování. Za tímto účelem slouží řízení o žádosti žadatele o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, které se již odvíjí v obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí správního orgánu a poskytuje dostatek prostoru pro plné uplatnění dosud žalobcem nezmiňovaných argumentů a návrhů na provedení důkazů (srov. obdobně i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 05. 2014, č. j. 44 A 17/2014-19).

Zbývá tedy vyřešit otázku počátku a konce lhůt v řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC. Ustanovení odstavce prvního § 46a zákona o azylu v této souvislosti konstatuje, že žalovaný rozhodne o povinnosti setrvat v ZZC maximálně po dobu 120 dní. V první řadě je třeba poukázat na to, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedené datum 06. 01. 2015 neodpovídá deklarovanému datu vydání napadeného rozhodnutí (08. 09. 2014), ale datu jeho doručení (09. 09. 2014). Posledními dny 120denní lhůty jsou totiž v prvním případě 05. 01. 2015 a ve druhém 06. 01. 2015 (na rozdíl od počítání běžné lhůty je totiž nutno započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo, a nelze konec této lhůty v případě víkendů a svátků odkládat až na nejbližší pracovní den; nejedná se totiž o lhůtu k provedení úkonu v řízení, čímž je vyloučena aplikace pravidel v § 40 správního řádu). Tvrzení žalobce, že posledním dnem lhůty je 30. 12. 2014, není správné, neboť pomíjí skutečnost, že § 46a odst. 1 zákona o azylu váže 120denní lhůtu k rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC, nikoliv k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále je třeba připomenout, že datem vydání rozhodnutí je ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datum jeho předání k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, který se v tomto případě shoduje (s ohledem na doručování pracovníkem žalovaného podle § 24a zákona o azylu) s datem doručení rozhodnutí. Za druhé je pak třeba uvést, že žalobce může být vázán povinností stanovenou ve výroku napadeného rozhodnutí teprve ode dne, kdy se o ní dozvěděl (resp. kdy zákon jeho seznámení se s napadeným rozhodnutím presumuje v rámci fikce doručení). S ohledem na uvedené proto 120denní lhůta počíná běžet teprve ode dne doručení rozhodnutí ukládajícího žadateli povinnost setrvat v ZZC, který se v podmínkách řízení podle zákona o azylu v zásadě shoduje s datem vydání napadeného rozhodnutí, jak jej chápe právní úprava. Z tohoto hlediska se tedy ukazuje, že zákonná maximální lhůta setrvání nebyla

překročena, přičemž je třeba dodat, že byt' bylo napadené rozhodnutí vydáno opožděně (až v průběhu šestého dne lhůty podle § 46a odst. 2 zákona o azylu – blíže viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2014, č. j. 44 A 52/2014-14), neoprávněné omezení osobní svobody žalobce dne 09. 09. 2014 v čase do okamžiku předání napadeného rozhodnutí žalobci je zahrnuto v uložené 120denní lhůtě setrvání v ZZC (první den této lhůty navazoval na poslední den lhůty zajištění podle zákona o pobytu cizinců). Není tedy důvodu napadené rozhodnutí rušit z důvodu nesprávného výpočtu posledního dne omezení osobní svobody žalobce.

Z výše uvedených důvodů proto soud shledal podanou žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žádný z účastníků o to ve smyslu ustanovení § 46a odst. 6 s. ř. s. nepožádal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé správní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. října 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková